

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.531 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTERDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 januari 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 17 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde afkomstig te zijn uit Dingla, Shalma Village (Bhojpur-district) en in het bezit te zijn van de Nepalese nationaliteit. Enkele jaren geleden verzochten de Maobadi u regelmatig om voedsel en bleven zij ook af en toe overnachten. In de zesde maand van 2060*

(september 2003 volgens Westerse kalender) zou u problemen gekregen hebben met de Maobadi. Toen u uw neef naar huis bracht, zou u de veiligheidstroepen tegengekomen zijn. Uw neef zou toen gezegd hebben dat er Maobadi bij u thuis waren. De ordetroepen zouden daarna uw woning hebben omsingeld. Vervolgens zou er een confrontatie tussen de Maobadi en de veiligheidstroepen geweest zijn, waarbij één Maobadi gedood zou zijn. De Maobadi zouden u daarna beschuldigd hebben verantwoordelijk te zijn voor de dood van die Maobadi. Om problemen te vermijden, zou u naar een andere regio zijn verhuisd. Uw moeder zou wel nog twee of drie keer gecontacteerd zijn door de Maobadi, maar een maand later zou zij ook vertrokken zijn. Vanaf 2062 (2005) zou u niet meer geïnterviewd zijn door de Maobadi omdat de situatie veranderd was. U zou nog wel de broer van het Maobadi-slachtoffer vrezen, aangezien die een leider van het YCL (Young Communist League) geworden is. In 2062 zou u samen met drie collega's een school opgericht hebben in Itahari 7. Op 21/12/2063 (4 april 2007) zou u samen met Kharel Pawan (O.V. 6.201.933) onderweg geweest zijn om studenten te ronselen voor uw school. Jullie zouden toen tegengehouden zijn door twee mannen op een motorfiets. Ze zouden u gevraagd hebben om mee te gaan en enkele minuten later zouden jullie onder bedreiging van een pistool in een busje moeten stappen zijn. U zou naar Lauki gebracht zijn. Daar zou u vijf dagen in een huis zijn vastgehouden. U zou samen met Kharel Pawan vrijgelaten zijn nadat jullie elk 150.000 rupee betaald hadden. In de eerste week van de derde maand van 2064 (medio juni 2007) zou u een brief gekregen hebben van Gohit Samuha, een Madhesi-groep. Die zou 25.000 rupee geëist hebben. Op de 15e van de derde maand van 2064 (29 juni 2007) zouden leden van voornoemde groepering naar uw school gekomen zijn en zou u betaald hebben. U zou niet naar de politie gegaan zijn omdat die niets zou kunnen doen. Op 15/7/2064 (1 november 2007) zou u nog een donatievraag gekregen hebben. Jwala Singh Samuha, ook een Madhesi-groep, zou 200.000 rupee gevraagd hebben. Aangezien u dacht dat de situatie niet zou veranderen, besloot u te vertrekken. Op 5/8/2064 (21 november 2007) zou u dan met Kharel Pawan naar India vertrokken zijn. U zou in Delhi verbleven hebben tot 17 december 2007. Toen zou u samen met Kharel Pawan en een smokkelaar het vliegtuig genomen hebben naar Dubai. Vervolgens zouden jullie naar Casablanca, Marokko, gevlogen zijn. Dan zouden jullie naar Senegal gegaan zijn, waar jullie zeven dagen zouden verbleven hebben. Daarna zouden jullie terug naar Casablanca zijn gereisd, om daar het vliegtuig te nemen naar Parijs. Vanuit Parijs zou u dan op 7 januari 2008 in België aangekomen zijn. Op die dag vroeg u asiel aan in België. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een donatiebewijs van Madhesee Peoples-Right Forum, een aanwezigheidslijst van uw school, foto's van uw school, acht schoolattesten, een bewijs van betaling van belastingen, een certificaat van de oprichting van uw school, de registratie van uw school op uw naam, een attest van Itahari Municipality in verband met uw school en uw verblijf in Itahari en een kaartje van uw school.

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging

van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196).

Identiteit en reisweg.

3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen identiteitsdocumenten met foto neer die zijn voorgehouden identiteit kunnen staven. Verzoekers vertrek uit Delhi en tussenstop in Dubai en Marokko veronderstelt dat hij in het bezit was van deugdelijke documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier over de individuele controle van passagiers op de luchthavens). Verzoeker beweert dat zijn citizenship card en paspoort *“werden afgenomen door smokkelaar. Hij had beloofd ze naar mijn huis te sturen maar ze zijn nog niet aangekomen”* (gehoorverslag CGVS, 04.03.2008, p. 7).
1. Verzoeker is schoolhoofd zodat er kan worden vanuit gegegaan dan hij bekend is met legitimatie en hij zijn identiteit aantoont. Verzoeker toont niet aan in de onmogelijkheid te zijn, zijn identiteit aan te tonen. Dit tast zijn geloofwaardigheid aan. Verzoeker toont niet aan door de Franse douane te zijn binnengelaten zonder een geldig visum. Bovendien kan bezwaarlijk verondersteld worden dat de Marokkaanse douane onbekend is met de strenge EU-visareglementering en verzoeker zonder geldig (transit)visum doorlaten. Verzoeker weerlegt de bevindingen van de Commissaris-generaal niet zodat deze bevindingen overeind blijven. Verzoeker bevestigt daarenboven dat hij legaal reisde zodat hij het nut niet van een dure mensensmokkelaar aantoont en aldus evenmin aannemelijk maakt dat hij geen reisbescheiden kan voorleggen. Verzoeker geeft geen volle medewerking aan met de asielinstanties wat minstens verwacht kan worden indien verzoeker op een ernstige wijze meent nood te hebben aan internationale bescherming. Verzoeker licht zijn onwaarachtige handelwijze niet toe zodat hij zijn vrees voor vervolging ontkracht.

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoeker vluchtte uit Nepal enerzijds omdat hij er als “Pahadi” slachtoffer zou geweest zijn van afpersing door de “Madhese”, en anderzijds omdat hij er ook problemen kende met de Maobadi, die hem na een inval ervan beschuldigden hen verraad te hebben.
1. Verzoeker legde verschillende documenten neer betreffende zijn school en beroepsactiviteiten, voornamelijk foto's en attesten. Deze activiteiten worden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist.
2. Verzoeker stelt dat hij *“nog steeds wordt geviseerd door de neef van de overleden Maobadi, die nog steeds uit is op wraak”*. De CGVS meent dat verzoeker geen problemen met de Maobadi aantoont en verzoeker dit zelf bevestigd heeft *“U*

verklaarde bovendien dat u sinds 2062 niet meer door de Maobadi gezocht wordt omdat de omstandigheden gewijzigd waren (gehoorverslag CGVS p. 13)".

3. De persoonlijke wraakactie door de broer van het Maobadi-slachtoffer kan evenmin overtuigen aangezien verzoeker na het incident met de Maobadi nog vier jaar in Nepal verbleef zonder concrete problemen met de Maobadi of met de broer van de overleden Maobadi. Verzoeker toont niet aan dat zijn vertrek uit Nepal in 2006 enig verband houdt met zijn beweerde problemen met de Maobadi in 2003. Bovendien blijkt niet dat verzoeker het nuttig vond bescherming te zoeken bij zijn overheid tegen eventuele persoonlijke bedreigingen van derden waardoor de waarachtigheid van deze feiten kan worden betwijfeld. Voor zover nuttig kan worden toegevoegd dat de Commissaris-generaal terecht wijst op de gewijzigde situatie in Nepal. Verzoeker brengt gezien de recente parlementsverkiezingen en wijziging in het staatsbestuur noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting enig concreet nuttig gegeven aan inzake zijn persoonlijke situatie.
4. Verzoeker meent dat de toenadering tussen Pahadi en Madhese niet kan overtuigen terwijl de CGVS stelt: *"dat de onderhandelingen tussen de Madhesi-groeperingen in de Terai-regio en de Nepalese regering op 28 februari 2008 resulteerden in een eerste akkoord tussen de regering en de politieke coalitie United Democratic Madhesi Front (UDMF) (zie informatie bijgevoegd in administratief dossier), waaronder onder meer uw belagers behoren. Met dit akkoord stemden de partijen die deel uitmaken van deze coalitie er mee in deel te nemen aan de aankomende verkiezingen voor een Grondwetgevende Vergadering. Dit akkoord kan als een belangrijke stap naar duurzame vrede in de Terai-regio aanzien worden en als een aanzet voor andere groeperingen in deze regio om via onderhandelingen tot een blijvende oplossing voor dit conflict te komen".*
5. Verzoeker meent dat de objectieve landeninformatie waarop de CGVS zich steunt onvoldoende is en *"dat het CGVS zich vergist wanneer zij beweert dat er toenadering is tussen de regering en de Madhesi. Verzoeker brengt een recent artikel uit de krant voor waaruit blijkt dat een kandidaat voor de verkiezingen werd gekidnapt door het Terai bevrijdingsfront. De Madhesi is helemaal niet bereid om een akkoord te sluiten, zodat het leven van verzoeker nog steeds in gevaar is".*
1. De loutere bewering van verzoeker dat hij vervolging vreest volstaat niet om deze aannemelijk te maken. De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003), wat in casu niet het geval is. Een oppervlakkige verwijzing naar een "recent krantenartikel" betreffende een ontvoering van een verkiezingskandidaat kan bezwaarlijk de motieven van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steunen op relevante en betrouwbare informatie van mensenrechtenrapporten, nieuwszenders en ook meerdere Nepalese kranten, die toegevoegd worden aan het dossier, weerleggen. Het ene artikel betreft bovendien een ontvoering van een politicus door het "Terai Liberaion Front cadres", terwijl verzoeker zelf niet politiek actief was, wat derhalve de relevantie van dit artikel voor zijn zaak verder ondermijnt. Verzoeker toont niet aan dat hij vervolgd werd in de zin van het vluchtelingenverdrag.
2. Ten overvloede meent de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *"dat de door u aangehaalde problemen met de Madhesi-groeperingen een lokaal probleem betreffen dat zich enkel situeert in de Terai-regio. Uit niets blijkt dat u*

zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om aldus nieuwe problemen te vermijden”.

3. Verzoeker betwist dat er een intern vluchtalternatief voorhanden is maar beperkt zijn verweer tot de bewering dat hij *“had helemaal niet de keuze om een vluchtalternatief op poten te stellen. De keuze werd hem ontnomen op het ogenblik dat hij werd bedreigd met de dood. Verzoeker zag maar één optie om zichzelf in veiligheid te brengen en dat was vluchten uit Nepal, zover mogelijk daarvandaan”* maar weerlegt de informatie waar de Commissaris-generaal zich op baseert (UNHCR's position on the international protection needs of asylum seekers from Nepal), en die de Raad betrouwbaar acht, niet.
4. Verzoekers loutere bewering dat het recht op vestiging een grondrecht is dat onverkort van toepassing is, wordt niet nader uitgewerkt zodat hij dit niet dienstig aanvoert. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat hij zich vrij heeft gevestigd in Itahari, er alle mogelijkheid heeft gekregen een school te openen en hij niet aantoon in de oprichting en het beheer van zijn school, noch in zijn educatieve opzet ervan te zijn tegengewerkt. Verzoeker toont niet aan dat hij, voor zover nodig, in de toepassing van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet geen bescherming kan vinden in een deel van zijn land van herkomst.
6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Dit middel is ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

5. Verzoeker meent *“dat er weldegelijk een reëel risico is op ernstige schade”* en *“dat er in ondergeschikte orde derhalve voldoende redenen bestaan om toepassing te vragen van een subsidiaire bescherming.”* Het verzoekschrift stelt: *“Het staat vast dat verzoeker niet naar Nepal kan terugkeren vermits hij wordt vervolgd en vermits zijn familie nog steeds wordt bedreigd. De kans is dus zeer reëel dat verzoeker bij terugkeer wordt opgepakt en gedood. Het staat buiten kijf dat er voldoende zwaarwegende gronden bestaan om in aanmerking te komen voor bescherming overeenkomstig art. 48/7 van de vreemdelingenwet.”*
1. De Raad merkt op dat de bepalingen betreffende de subsidiaire bescherming grondslag vinden in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/7 vooralsnog onbestaande is.
2. De bestreden beslissing stelt *“dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld.”*
1. Verzoeker betwist de argumentatie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt: *“Willekeurig en veralgemeend geweld is niet gelijk te stellen met geweld t.a.v. bepaalde categorieën van personen, in casu t.a.v. bepaalde aanhangers van politieke partijen.”* Verzoeker stipt aan dat het *“voldoende is dat de kans op vervolging in hoofde van verzoeker redelijkerwijze mogelijk is”*, verwijzend naar de *“note on burdens and standard proof in refugee claims, 16 december*

1998” van UNHCR en stelt “*Bovendien is er thans in Nepal nog steeds een grote vraag naar waakzaamheid. De veiligheidssituatie is nog steeds gespannen en labiel.*”

2. Verzoekers verklaringen aangaande zijn vervolging, zijn ongeloofwaardig. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.
3. Verzoeker is bovendien vertrokken omwille van specifieke problemen - die niet geloofwaardig bleken - en heeft niet verwezen naar de algehele situatie. Voor zover in Nepal sprake was van een conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) spreekt verzoeker de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratieve dossier toegevoegde informatie ook op dit punt niet afdoende tegen. Uit het krantenartikel dat verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift kan bezwaarlijk worden afgeleid dat kern van de informatie zoals weergegeven in de documenten die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratieve dossier zijn toegevoegd foutief is. De overige middelen kunnen de Raad niet in een andere zin doen besluiten.
3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

dhr. B. PIL,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.